

„Nagyszerű
emlékeztető,
hogy sosem késő
újrakezdeni.”

– *Booklist*

SYLVIA ÚJRA HŐDÍT

**Hillary
Yablon**

*fine
selection*

HILLARY YABLON

**SYLVIA
ÚJRA
HÓDÍT**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Ezt a könyvet anyámnak, Lorna Yablonnak ajánlom. És persze apámnak, Alfred Yablonnak is, aki olyan ember, hogy ragaszkodott volna ahhoz, hogy az anyámat tegyem az első helyre.

Egy

ELISMEREM, SZOKTAM ÁLMODOZNI. Persze hogy szoktam. Ki nem?

Ha listába akarnám szedni, miről álmodozom, hirtelenjében ezek jutnának eszembe:

Rendszeresen futok. Nos, a múlt hónapban múltam hatvanhárom; biztos vagyok benne, hogy a testemnek ez hatalmas sokk lenne.

Viszont, te jó ég, mennyire imádnám, ha reggel felkelnék, és magamra húznék egy olyan imádni való kis futónadrágot, amit a lányokon látok mostanában. Komolyan gondoltam rá, hogy megpróbálkozom a futással, miután a lányom, Isabel belépett a középiskolai terepfutó csapatba. Azt gondoltam, majd anya-lánya futásokat rendezünk, de valahogy mindig túl sűrű volt a programunk. Izzy egymillió különféle dolgot csinált. Én pedig mindig a kocsiban ültem, és őt szállítottam valahová, akárcsak a többi connecticuti háziasszony.

Valaha arról álmodoztam, hogy elmegyek Connecticutból. Akár csak egy éjszakára is. Felülök a vonatra, elutazom Manhattanbe, és felfedezem az egyik olyan „szexi új helyet”, amiről állandóan beszélnek az emberek. Iszom egy pohár bort a bárban, és aztán...

Na jó, az az igazság, hogy erről fantáziáltam szinte mindennap, miután Izzy főiskolára ment. Most meg arról álmodozom, hogy visszamegyek oda, és itt hagyom ezt a borzalmas floridai nyugdíjasotthont, ahová a férjem, Louis unszolására költöztünk. Boca Beach Gables, röviden BBG. Ne értsenek félre. Ez nagyon szép hely. Nagyon szép, nagyon igényes, nagyon rózsaszín. De én utálok a napfényt. Utálok a párás levegőt. Utálok a

végtelenbe nyúlónak és üresnek tűnő napokat. Még sosem éreztem ennyire magányosnak magam.

Néha arról álmodozom, milyen lett volna, ha ahelyett, hogy hozzámegek a férjemhez közvetlenül a főiskola után, munkát vállaltam volna külföldön, valami nyüzsgő helyen. Például Londonban.

Most pedig éppen arról fantáziálok, hogy fogok egy baseballütőt, és beverem vele Belinda Teller botoxolt arcát. Ennek talán az lehet az oka, hogy Belinda pillanatnyilag a férjemen ül, ruhátlanul. Arccal felém fordulva. Mivel nagy rajongója vagyok a *Szex és New York* sorozatnak (hat-szor láttam az elejétől a végéig), tudom, hogy Belinda éppen a fordított cowgirl pozícióban van.

Egy pillanatig elfantáziálok, hogy én vagyok fordított cowgirl pozícióban Marcusszal, a spinningoktatóval. Ez a legjobb dolog, amit elmondhatok a BBG-ről – kitűnő a személyzet. Marcus gyönyörű. Gyakran úgy teszek, mintha nem tudnám beállítani a kerékpár ülését, hogy segítsen nekem. Most is, szinte érzem a kezét hátul a derekamon...

Francba. Valószínűleg elmerülhettem ebben a fantáziálásban, mert nem hallom, amit Belinda és Louis próbál mondani nekem.

– ...Sylvia... – szólongat Louis. – Jézusom, Sylvia! Mondj valamit!

Ám én ledermedtem. Nem tudom mozgatni a számat. Balra pillantok, és meglátom a tükörképemet a komód fölötti tükörben. Ami azt illeti, szerintem egész jól nézek ki. Bármennyire utálok is, a kaliforniai nap-sütés egy kis szintet adott a sápadt arcbőrömnek. És épp most voltam fodrásznál, aki rábeszélte, hogy menjek el egy kicsit jobban a tengerparti stílus irányába, és melírcsíkokat tett a vállig érő hajamba. Most is azt a lenvászonnadrág-pamutblúz kombót viselem, ami az egyenruhámmá vált itt lent. Mondogatom magamnak, hogy ez elegáns és praktikus, ám a szívem mélyén úgy érzem, hogy unalmas és slamos a külsőm. Imádom a ruhákat. De van valami a dél-floridai ruhavásárlásban, amitől öregnek érzem magam. Mintha egy lépéssel közelebb kerülnék a fehér sportcipőhöz és a tréningalsóhoz.

Beletúrok a hajamba, és összevonom a szemöldököm. Hol tartottam? Aha. Az óceánra néző lakásom hálószobájában állok, és Belinda Teller pucér testét bámulom. Most már a férjem mellett ül az ágyban, nem *rajta*. Louis maga köré tekerte a takarót. Tipikus. Mindig is önző volt.

– Te jó ég, Sylvia! Ez nem az, amit gondolsz – mondja Belinda egy kisé dideregve.

– Ó, micsoda megkönnyebbülés – felelem. – Mert azt gondoltam, hogy szexelsz a férjemmel. De lehet, hogy csak bridszettek. Csak éppen ruha nélkül. És kártya nélkül.

Belinda pislog, én pedig nem tudom levenni a tekintetem a hatalmas dudáiról. Hetykén állnak, és az alapján, amit a múlt havi Hölgyborozós Estén mondott nekünk, frissen lettek felújítva Dél-Florida legjobb sebészénél.

– Mennyi ideig óhajtasz még meztelenül ücsörögni? – kérdem.

– Csak... nagyon sajnálom, Sylvia. De ha volnál szíves... – Elhal a hangja. Követem a tekintetét, és lepillantok. A melltartóján állok. Ösztönösen lehajolok, és felemelem. Úgy néz ki, mint egy kisebb sátor. Oda-hajítom neki.

– Kösz – mondja Belinda, amint felveszi. A melltartó természetesen át-látszó, és Belinda mellbimbói valahogy még nagyobbnak tűnnek a fekete csipke alatt.

– Brazilt csináltatsz? – csúszik ki akaratlanul a számon. Stresszes helyzetben nem tudom kontrollálni, amit mondok. Ráadásul Belinda feláll, és premier plánban látom előlről. – Azért kérdem, mert láttam a *Szex és New York*nak azt a részét, ahol Carrie nem tudja eldönteni, mit gondol azokról a férfiakról, akik teljesen pucér puncit akarnak.

Louis mintha teljesen megbotránkozna.

– Sylvia!

– Mi az? Nem mondhatom azt, hogy puncit? Te pedig szexelsz azzal a nővel, akiről tudod, hogy utálom.

– Te utálsz engem? – kérdi Belinda meglepetten. – Én azt hittem, bárátnők vagyunk.

Legszívesebben pofon vágnám. De csak dühösen rámeredek.

– Takarodj innen!

– Igazad van! Sajnálom! Csak éppen... ööö... nem tudom, hol vannak a ruháim.

Hát persze hogy nem tudja. Reflexszerűen letérdelek, és az ágy alatt kezdek kutatni a ruhái után.

Louis mellém guggol.

– Sylvia – mondja, és nagyot nyel –, nagyon sajnálom. Nem kell ezt csinálnod.

– Csak segíts megkeresni az átkozott ruháit – mondom fojtott hangon, miközben a hasamon fekvve megpróbálok még jobban bekúszni az ágy alá.

Louis sóhajt, és feláll. Fektemben látom kettejük lábát, amint járkálnak a szobában.

– Louis – suttogja Belinda. Nem hallom, hogy még mit mond, de látom, hogy Louis lába elhagyja a szobát.

Sötét van az ágy alatt. A szőnyeg acélszürke – nem hiszem, hogy én ezt választottam volna –, és alig látok valamit. Kinyújtom a karomat, és úszómozdulattal lassan végighúzom a szőnyeg felett. A kezem végre beleütközik valami csipkés, obszcén módon aprócska dologba.

– Azt hiszem, megtaláltam a bugyidat – mondom, ahogy kicsúszok az ágy alól.

Mielőtt felállnék, hátrapillantok a vállam felett. Tiszta a levegő. Lopva kifordítom Belinda tangáját, hogy megnézhessem a derekába nyomtatott címkét. XS-es méret.

A dög.

Feltápázkodom, és átadom Belindának.

– Jól van. Most kifelé.

Belinda felhúzza a bugyit, és bólint.

– Már csak a ruhám kellene. Vagy ha szeretnéd, hogy menjek, esetleg kölcsönvehetnék valamit tőled?

– Mindketten tudjuk, hogy az én ruháim nem jók rád.

– Ne butáskodj! Gyakorlatilag egyforma a méretünk.

– Én tizenöt centivel magasabb vagyok, és tizenöt kilóval nehezebb – közlöm színtelen hangon.

Belinda legyint, mintha csak barátnők volnánk, és én csak szerénykednék.

– Csodás alakod van. A fél karomat odaadnám, ha olyan magas és atlétikus lehetnék, mint te.

Hazudik. Imádja, hogy olyan apró és nőies. Megesz az irigység a lapos hasát látva. Már csak az hiányzik, hogy elveszen az én ruháimban.

És inkább meghalok, mint hogy végignézzem, ahogy kísétál innen Louis egyik nagy pólójában, mintha a házunk csak valami diákszálló lenne.

Nagyot nyelek.

– Keressük csak meg a ruhádat. Mit gondolsz, hol van?

– A mennyezeti ventilátoron – válaszol Louis, belépve a nappaliból. Még mindig csak a bokszeralsója van rajta, és kissé zihál.

– Megpróbáltam leszedni a légycsapóval. De nagyon begabalyodott ott fent.

Pislogok.

– Bocs. Azt mondtad, a mennyezeti ventilátoron?

Louis bólint. Megint pislogok. Hogyhogy nem vettem észre a hálószobába jövet? És... most komolyan... Hát mennyire volt szenvedélyes ez a szeretkezés? Louisnak fáj a háta. Mikor lett belőle lepedőakrobata? Még mindig bámulhatok rájuk, mert Louis megköszörüli a torkát, és végül megszólal.

– Esetleg hívhatom a karbantartókat, hogy levegyék.

Megalázottság árad szét bennem hirtelen.

– Louis, én sok mindent elviselek. De inkább lőjenek le, mint hogy Derek a karbantartóktól feljöjjön ide, hogy leszedje Belinda ruháját a mennyezeti ventilátorunkról. Hozzál nekem egy baszott vállfát.

Belinda szeme elkerekedik. De Louisnak az arcizma sem rezzen. Az egyetlen alkalom, amikor ilyennek látott, akkor volt, amikor vajúdtam. Gyorsan szót fogad. Felkap egy vállfát a szekrényből, és odaadja nekem.

A maradék méltóságomat összeszedve kihúszom magam, és bemegyek a nappaliba.

És valóban, pont a kanapénk fölött ott van Belinda nyári ruhája, begabalyodva az egyetlen berendezési tárgyba, amit én vásároltam a bútorozott lakásunkba: a nagy seggű ventilátorba. Valóban így hívják. Nagyon divatos. Túlméretezett, fából kézzel faragott lapátos szerkezet. Balira emlékeztető hangulatot kölcsönöz a helynek. Ami most persze inkább egy bordélyra hasonlít.

Belinda és Louis – még mindketten a baszott alsóneműjükben – bámulnak, amíg én óvatosan fellépek a kanapé karfájára, hogy elérjem a ruhát.

– Óvatosan, Sylvie – mondja Louis.

– Ne nevezd így. Kurvára sose nevezd így többet – mondom összeszorított fogakkal, amint próbálom megfelelő szögbe állítani a vállfát, hogy le tudjam húzni vele a ruhát.

Eltévesztem.

Veszek egy mély lélegzetet, kihúzom magam, és ismét előrevetem a vállfát. Megragadom a ruhát, és lassan kitekerem a ventilátor lapátjai közül.

Louis elismerően megszólal:

– Megcsináltad. Azta!

Egy pillanatig én is eléggé meg vagyok elégedve magammal, de aztán...

Leesem a kanapéról. Belinda és Louis odasiet hozzám.

– Jól vagyok – mondom, a lábamat masszírozva. – Nem tört el semmim.

– Hozok jeget – mondja Belinda, gyorsan megmarkolja a ruháját. Egy pillanatra behunyom a szemem, aztán azt hallom: *kip-kop, kip-kop, kip-kop...*

Kinyitom a szemem. Felpillantok, és rámeredek Belindára, aki magas sarkú szandálban siet át a lakásomon. Hátrahajtom a fejem a kanapéra, és felnevetek.

– Mi olyan vicces? – kérdi Louis.

Én Belindára mutatok, ahogy jeget csavar egy kéztörlőbe, és elindul felénk.

– Nézz rá – zihálom. – Olyan, mint egy öregedő mostohaanya egy pornóban.

Louis felpillant, amint Belinda felénk kocog a magas sarkú szandálban, melltartóban és bugyiban.

Nem tudom abbahagyni a nevetést. Belinda Louisra néz.

– Beütötte a fejét?

Ettől még jobban nevetek. Belinda őszintén aggódni látszik, amint elem térdel, hogy odaadja a jeget. Jókora melle nekem nyomódik. Egek, ezek a dudák...! Nem tudok szabadulni tőlük.

Úgyhogy megadom magam. Megfogom a mellét.

– Ó! – döbbenet hátraugrik.

De nem engedem el. Úgy nyomogatom a melleit, mintha gyümölcsöt vásárolnék.

– Azta – dűnnyögöm. – Sokkal természetesebbnek tűnik, mint gondoltam.

Belinda annyira zavarba jön, hogy felpattan, és magára húzza a ruháját, amilyen gyorsan csak tudja. Aztán felkapja a táskáját, és kirohan a lakásból.

Mikor becsapódik az ajtó, Louisra nézek, és faarccal azt mondom:

– Ha tudom, hogy homofób, már előbb letapiztam volna.

Louis csak bámul rám.

– Biztos, hogy jól vagy?

– Nem, Louis. Nem vagyok jól. Épp most molesztáltam a férjem szeretőjét.

– Ő nem a szeretőm, Sylvia. Ez volt az egyetlen alkalom. Esküszöm. Engedd, hogy megmagyarázzam...

– Előbb öltözz fel.

Louis lepillant a bokszeralsójára, aztán gyorsan elindul a hálószoba felé. Én a fájós lábamat masszírozom.

Amikor Louis visszatér, nadrág van rajta. Amint sietősen magára húz egy inget, a kanapé támlájának döntöm a fejem, és alaposan szemügyre veszem. Louis jóvágású férfi. Száznyolcvanöt centi. A rendszeres golf és tenisz segített neki megőrizni az alakját. A haja megőszült húsé éve, de még mindig elég dús. Megértem, hogy más nők miért akarnak szexelni vele.

Mikor végre felöltözik, rám néz, és lassan kifújja a levegőt.

– Sylvia, sajnálom. Nagyon-nagyon sajnálom.

– Szereted?

– Szó sincs róla! Ez valóban egy baleset volt.

Vajon miért mondanak a férfiak ilyen ostobaságokat? Ez az egész helyzet annyira szánalmas, hogy szinte már mulatságos. Ismét nevetni kezdek, amíg rá nem jövök, hogy talán én vagyok a szánalmas. Louis meg én nem szeretkeztünk már vagy... az idejét sem tudom, mióta. Csináltuk, mióta ideköltöztünk? Kutatok az agyamban, próbálok rájönni, és közben időnként hallom Louis hangját.

– ...és szóval amikor rájöttem, hogy mindet elveszítettük...

Talán az első héten? Biztosan csináltuk. Hogy létezik, hogy nem tudom?

– ...és azt hiszem, sokkhatás alatt vagyok, Sylvia. De ne aggódj. Május végéig kifizettünk itt lent mindent. Úgyhogy majd kitalálok valamit. Az ügyvédek azt mondják...

– Mi van? – Louisra nézek. Rájövök, hogy valami fontos dologról beszél.

– Azt mondtam, hogy az ügyvédek úgy gondolják, vissza tudják szerezni a megtakarításaink egy részét. De beletelhet egy kis időbe.

– Miféle ügyvédek? Miről beszélsz? – kérdem, a homlokomat masszírozva.

– Most mondtam neked, Sylvia. A nyugdíj-megtakarításomat rosszul kezelte az a befektetési cég, akiket megbíztam tavaly.

– Az mit jelent? Én azt hittem, alacsony kockázatú portfóliót választottunk.

– Úgy van – feleli elvörösödvé. – De én kockáztattam. Nem mondtam neked, mert tudtam, hogy aggódnál. De a hozamok elképesztőek voltak. A hírnevük pedig remek volt, és... A francba... Elcsesztem.

Lesüti a tekintetét.

– Louis – mondom nagyon lassan. – Az összes pénzünk oda van?

Sötét arccal bólint.

– A múlt héten tudtam meg. Próbáltam rájönni, mennyire rossz a helyzet, és eszembe jutott, hogy Belinda valami nagykutya volt a JP Morgannél, mielőtt nyugdíjba ment. Úgyhogy átbeszéltem vele a dolgokat, ő pedig bemutatott egy ügyvédnek, és aztán... azt hiszem, eléggé magam alatt voltam, és egyik dologból jött a másik...

Elhal a hangja.

– Szóval, lássuk, jól értettem-e. Elvesztettünk mindent. Belinda felajánlotta a vállát, amin kisírhatsz magad, és ajánlott egy ügyvédet is, akit felhívhatsz. És ez vezetett – véletlenül – a szexhez?

Louis bólint.

– Ne aggódj. Gondoskodni fogok róla, hogy minden rendben legyen.

Hosszan ránézek. Tudom, hogy szomorúnak és egy kicsit rémültnek kellene lennem. De nem érzek mást, csak valami mélységes megkönnyebülést. Pontosan tudom, hogy mit fogok tenni.

– Louis – mondom. – Én elmegyek.

Kettő

MIUTÁN ELJÖTTEM A LAKÁSUNKBÓL, EGYENESEN EVIE-HEZ indultam. Ő egyetlen pillantást vetett az arcomra, és azonnal azt javasolta, hogy igyunk valamit. Evie az egyetlen igazi barátnőm a BBG-ben. Az ideköltözésünk utáni második héten ismerem meg, és azonnal megkedveltük egymást. Ez csak egy éve történt, de olyan, mintha mindig is ismertük volna egymást. Ugyanakkor van a születésnapunk is. Ő épp most múlt hetven. Állítólag az utóbbi pár évben mindig épp most múlt hetven. De úgy teszek, mintha ezt nem tudnám. Mit bánom én? Bár botot használ a járáshoz – ízületi gyulladás van a térdében –, botorság volna alábecsülni. Mikor a férje, Henry még élt, Generálisnak szólította. Ebből arra következtetek, hogy jó házasság volt az övék.

– És milyen volt a tapintása? – kérdi Evie, amint hosszan belekortyol a Cosmójába. A Moonlightban vagyunk, a Boca legdivatosabb bárjában. – Kemény volt? Félkemény? Megszorítottad, vagy csak simogattad, mint egy cicát?

Természetesen Belinda cicijéről beszél. Hosszan fontolgatom, hogy mit feleljek, mintha csak az élet értelmét kellene meghatároznom.

– Jól megszorogattam – mondom végül. – És utána csak úgy kapaszkodtam bele.

Evie hátraveti a fejét, és felnevet. A közelünkben néhány ember megfordul, és ránk néz. Délután öt óra van, és teljes lendületben van a happy hour. Szerencsénk volt, hogy megcsíptük ezt a bokszot. Az igaz, hogy

már fél három óta itt vagyunk, amikor a hely még szinte üres volt, a pultnál ülő néhány alkoholistát leszámítva.

Felhajtom az italomat – a harmadik lehet? –, és nagyot sóhajtok. Evie figyelmesen rám néz, és elkomolyodik. Beletúr rövid, szőke üstökébe. Gyakran összetévesztik Jane Fondával, és tudom, hogy ennek örül. Van benne valami elegancia, amit nehéz leírni. Valahogy még a botja is inkább elegáns, mint vénasszonyos.

– Sylvia, nagyon sajnálom, ami történt. De mit fogsz csinálni?

Mielőtt válaszolhatnék, egy új pincér jön az asztalunkhoz. Fiatal, húszas éveit végén járhat, és jóképű, ahogyan minden huszonéves. Legalábbis az én szememben.

– Üdvözetem, hölgyeim. Az önök felszolgálója, Cassie műszakja lejárt. Nekem jutott az öröm, hogy átvegyem az asztalukat. Még egy kört?

Evie bólint.

– De mennyire. Ezért jöttünk Uberrel.

– Uberrel jöttek? Ez bámulatos.

– Mi a bámulatos benne? Hogy két idős hölgy tudja, hogy működik egy okostelefon? – kérdi Evie összeszűkülő szemmel.

– Nem – feleli dadogva a pincér. – Úgy értem, remek, hogy ilyen fiatalosak, és...

Igazán sajnálom. De Evie elmosolyodik.

– Csak baszakodom magával, kedves.

Most kiguvad a pincér szeme. Ácsorog az asztal mellett, nem tudja, mihez kezdjen. Evie ilyen hatással van az emberekre.

Megveregeti a fiatalember karját.

– Menjen, és hozza az italainkat.

A fiú kissé kábán bólint, és elmegy.

Én nevetek. Hálás vagyok ezért a vidám közjátékért.

– Mihez kezdenék nélküled, Evie?

– Engem jobban érdekel az, Sylvia, mit akarsz csinálni most, hogy rájöttél, a férjed egy hűtlen senkiházi, aki elveszítette az összes pénzeteket.

Szusszanok, és a mennyezetre nézek. Az az igazság, hogy bármilyen megkönnyebbülést éreztem is korábban, az már átadta a helyét valami mélységes rémületnek.

De próbálok nyugodt maradni.

– Talán nem olyan rossz a helyzet – mondom végül. – Nem tudom, mi fog történni a házasságommal, de ami az anyagiakat illeti, Louis azt mondta, el fogja rendezni a dolgokat. És nem arról van szó, hogy koldusbotra jutottunk. A fodrászszalonban elfogadták ma a kártyámat. Nem volt gondom az élelmiszerboltban sem, és meg tudtam tankolni a kocsi-mat is. Úgyhogy valójában inkább csak rosszul hangzik a dolog. De rendben lesz minden.

Evie megrázza a fejét.

– Húzd ki a seggedből a fejed. Rossz a helyzet. De eddig is az volt. Beragadtál egy életbe, amit utálsz.

– Ez... nem egészen igaz. – De már amint kimondom, tudom, hogy Evie-nek igaza van. Az életem egy káosz. A férjemtől hányni tudnék. Nincs pénzünk. A hitelkártyáink végül kiürülnek majd. És fogalmam sincs, mennyi pénz maradt – ha egyáltalán maradt – a számlánkon. Könnybe lábad a szemem.

– Ó, Sylvia... – mondja Evie, ahogy sírni kezdek.

– Egyszerűen nem tudom, hogy lehettem ennyire ostoba – zokogom. – Mindig Louis kezelte a befektetéseket. De én fizettem a számlákat, és nyomon követtem a költségeinket, amíg ő nyugdíjba nem ment, és le nem költöztünk ide. Louis online kezdte intézni az ügyeket, és egyszerűbbnek tűnt, ha mindent ráhagyok. Végül is könyvelő!

Most már patakzanak a könnyeim.

– Milyen közhelyes ez az egész. Olyan vagyok, mint azok az ostoba nők, akiket a minisorozatokban látsz, és nem sajnálsz őket, mert titokban azt gondold, ami történt, az ő hibájuk volt.

– Ez nem igaz – mondja Evie, és megveregeti a karomat.

A kezembe temetem az arcomat, ahogy sírok. Ugyanazok a közelben ülő emberek megfordulnak, és ránk merednek. Csuklani kezdek. Én mindig rondán sírok. Természetesen a jóképű fiatal pincér ebben a pillanatban tér vissza az italainkkal. Szó nélkül az asztalunkra teszi a poharakat.

Evie átadja nekem a Cosmómat.

– Sylvia, van ebben valami jó is. Ez az a seggbe rúgás, ami kellett neked, hogy rendbe hozd az életedet.

– Seggbe rúgás? – mondom siránkozva, az italomat nyelve. – Inkább fejlődés.

Végre ismét szabályosan lélegzem. Megtörölöm a szemem egy Kleenex-szel, amit a táskámból ástam elő.

Evie megfogja a kezem. Meglepődöm az erős szorításától.

– A fejlődés az a rák vagy az ALS, vagy amikor megtudod, hogy a gyereked túladagolásban meghalt valami dizájnertdrogtól, amiről még nem is hallottál.

Rámeredek a barátnőmre. Tudom, hogy a fiáról beszél, és ő sosem szokott a fiáról beszélni. Nagyot nyelek.

– Evie, én...

– Azt akarom mondani, Sylvia – szakít félbe –, hogy útelágazáshoz érkezél. Két különböző irányba mehetsz. Belefulladhatsz az önsajnálta, vagy felhasználhatod ezt a lehetőséget arra, hogy átvedd az irányítást az életed felett. Én ölni tudnék, hogy megint hatvanhárom éves legyek. Még rengeteg idő van előtted, és vesszek meg, ha hagyom, hogy elpazarold ezt a lehetőséget.

Még sosem hallottam így beszélni. Ez aggaszt.

– Evie, neked is van időd. Nagyon fiatalos vagy. Uberezel!

De Evie lesüti a tekintetét. Háromba hajtogat egy koktélszalvétát, szorosán lesimítva a hajtásokat. Aztán egy pillanatig a kezére bámul. Én sosem hallottam játszani, de állítólag csodálatos zongorista volt. Még mindig hosszú, kecses ujjai vannak, de a bőre vékony és ráncos, ahogy meggyűrte az idő.

– Egyelőre a kanapémon alhatsz. Rettenetes sokk ért. De aztán majd felemelkedsz, ahogyan egy ilyen erős asszonyhoz illik, diadalmasan. Esetleg beutazod a világot. Megnézed Franciaországot, Argentínát és Új-Zélandot.

Ismét belekortyolok az italomba.

– Mindig is utazni akartam – ismerem el. – De Louis nem szerette az utazást. Utál repülni. És utálja a szállodákat. Hát ki utálja a szállodákat? Azok a friss törülközők és kisüveges samponok... Úgy volt, hogy elutazunk az Amalfi-partra, mielőtt leköltözünk ide. De Louisnak rémálma volt, hogy lezuhan a repülőnk, úgyhogy lemondta az utazást, és inkább New Jersey-be mentünk a tengerpartra.

Hátrasöpöröm a hajam az arcomból, ahogy eszembe jut, milyen dühös voltam aznap. Három hónapot töltöttem az olasz nyelv tanulásával.

A lányom, Isabel segített nekem letölteni egy appot a telefonomra. Már kezdett egész jól menni.

Érzem, ahogy ismét előnt a düh és a forróság. A szemem ismét megtelik könnyekkel. Felhajtom az italomat. Mintegy végszóra, a pincérünk hoz még egy kört.

– Ezt én állom – mondja, és rám mosolyog. – Gyűlölöm látni, ha egy szép nő sír.

Evie helyeslően bólint, amint a felszolgáló elmegy.

Próbálom visszafojtani a könnyeimet. Szeretem, ha szépnek neveznek. Még akkor is, ha az illető fiatalabb a lányomnál, és egy jó borralaló reményében teszi. Felemelem az italomat.

– Várj – mondja Evie. Aztán köszöntésre emeli a poharát. – Arra, hogy felfedezd a világot. Szabad asszony vagy, rendben van az egészséged és az útleveled.

Bólintok. Ez igaz. Megújítottam az útlevelemet Olaszország miatt. Vadonatúj és teljesen hivatalos. Az ékszereim között tartom, mert szeretem időről időre megnézni. Hosszan belekortyolok az italomba, és mellőzve a tényt, hogy nincs pénzem, belefeledkezem az álmodozásba. Egy óriásgépen ülök. Egy olyan sportosan elegáns öltözéket viselek, amelyenkről a *Vogue*-ban szoktam olvasni: pillékönnyű kasmírpulóvert, Donna Karan nadrágot, balerínacipőt. A *New York Times* kukucskál ki a Goyard táskámból. Épp most spricceltem hidratáló permetet az arcomra, mivel mindenki tudja, hogy a kabin levegője kiszárítja a bőrt. A stewardess pezsgőt hoz nekem, mire azt mondom: „Köszönöm, drágám.”

– Sylvia.

Evie hangja belehasít az ábrándozásomba, és most veszem észre, hogy egy üres pohárból iszom. Azta. Ez gyorsan lecsúszott. Egy kicsit szédülök.

– Jól vagy?

Evie mintha aggódna. De én bólintok. Még a jónál is jobban vagyok. Utazom a világ körül. Csodásnak érzem magam. Első osztályúnak. Szabadnak.

Aztán hányok.

Nos, tényleg van valami fiatalos abban, ha az ember kidobja a taccsot egy bárban. Most másnap reggel van, én Evie kanapéján fekszem, és a plafont bámulom. Hála az égnek, hogy nincs ventilátora.

Óvatosan felülök. Nem tudom biztosan, mi fáj jobban – a lüktető fejem vagy a hátam. Vagy az egóm. Összerándulok, és elátkozom aényt, hogy az ittasságom riasztó foka ellenére az előző éjszakáról szégyenteljesen élesek az emlékeim.

Olyan volt, mintha még soha senki nem látott volna valakit okádni egy bárban. Nos, talán senki nem látta, hogy egy velem egykorú ember csinálta volna.

– Sylvia – szólít Evie. Hallom, amint a botja könnyedén kopog a padlón, amint belép a nappaliba. Kimonó szabású köntöst visel a pizsamája fölött, és túlságosan csodásan néz ki ahhoz képest, hogy ivott egész éjjel. Bár még korán volt, amikor kirúgtak minket a bárból, úgyhogy gondolom, jól kipihenhette magát.

– Evie – nyöszörgöm. – Hogy a csodába nem vagy másnapos?

– Én fehér, angolszász protestáns vagyok, drágám. Bírom az italt.

Felküzdöm magam ülő helyzetbe, és végighúzom a kezem a selyempizsamán, amit Evie adott kölcsön nekem. Evie egy székre ül a kanapé mellett, és bekapcsolja a tévét. Még csak hajnali fél hat van, de nála van HBO MAX, úgyhogy könnyedén betölt nekünk egy epizódot a *Szex és New Yorkból*. A főcímmel mindig felvidít. Ingatni kezdem a fejem a zene ritmusára. De ettől hányingerem lesz. A reggeli napfény épp csak kezd bekukucsálni a függönyön át.

– Hogy van a fejed? – kérdi Evie, amint átnyújt egy pohár vizet meg két Alka-Seltzer tablettát.

– Fáj. És a gyomrom is. És egyre jönnek a megaláztatás hullámai.

Beleejtem a két tablettát a pohárba, és nézem, ahogy a víz pezseg.

– Jó okod volt rá, hogy italba fojtsd a bánatod. A kidobóember is úgy gondolta.

Összerándulok. Jézusom! Ki tudta egyáltalán, hogy van kidobóember a Bocában? Ám amint kidobtam a taccsot, odajött egy kidobóember, és kivitt, hogy a pincér meg a leszedők feltakaríthassák a helyet.

– Nagyon kedves volt – ismerem el.

Evie leállítja a *Szex és New York* epizódját, felém fordul, és bólint.

– Úgy vitt ki, mint egy hercegnőt. El sem tudom hinni, hogy még azt is tudta, kicsoda Belinda.

– Igen – felelem, és eszembe jut, hogyan tálaltam ki mindent a kidozóembernek a részeg, megalázott bódultságomban. Amíg Evie hívott egy Ubert, ő kedvesen ücsörgött velem a járdán, és azt mondta, látta már Belindát korábban férfiakra vadászni.

Evie megrázza a fejét.

– Szegény férje. Próbálok rájönni, vajon már azelőtt is megcsalta-e, hogy a férje Alzheimeres lett.

– Te meg Henry ismertétek őket, amikor ideköltöztek. Boldogok voltak?

– Nehéz megmondani. Edward egy kicsit mindig is szájhős volt, Belinda pedig mindig is Belinda volt. Csupa botox és dudák.

Evie meg én egy pillanatig csendben ülünk. Hirtelen megsajnálom Belindát, és elszégyellem magam. Pocsék lehet látni, hogy az ember férje így szenved. Lehet, hogy nagyvonalúbbnak kellett volna lennem? A helyett, hogy kikergetem Belindát a lakásomból, talán félre kellett volna húznom, és azt mondani neki együttérző, de határozott hangon:

„Belinda, bár ez nem menti a te viselkedésedet, tudom, hogy szenvedsz a férjed betegsége miatt, és ezért feküdtél le az enyémmel”? Mít tett volna Jézus? Persze én zsidó vagyok. De azt hiszem, Jézus is az volt.

Evie mintha olvasna a gondolataimban.

– Sylvia – mondja. – Lehet, hogy Belindának nehéz ez a helyzet. De attól még, hogy a férje beteg, nem kap felhatalmazást, hogy máséval kezdjen. És mindez nem változtat a tényen, hogy Louis megcsalt. Neked mindenképpen tovább kell lépned.

Sóhajtok. Tudom, hogy igaza van.

– De előbb befejezhetjük ezt az epizódot?

Evie megnyomja a lejátszógombot a távkapcsolón, és újra elindul a *Szex és New York*. Előrehajolunk, és elfeledkezünk a saját életünkről, amint Carrie, Samantha, Miranda és Charlotte az orális szexről társalog a villásreggeli fölött.

Három

ELJÖTTEM EVIE-TŐL, ÉS MOST A PADLÓN ÜLÖK a lakásomban, az ágy mellett – nem tudom rávenni magam, hogy az ágyra üljek –, és az útlevelet bámulom az ékszeres dobozomban. Az orromhoz emelem. Szeretem az illatát. Annyira friss és ropogós. Beteszem az útlevelet meg az ékszeres dobozt egy kis utazótáskába, és becipzározom. A nagy bőröndöm a padlón hever mellettem, nyitva. Már majdnem végeztem a csomagolással. Próbálom átválogatni a magazinjaimat. Egy kosárban tartom őket az ágyam mellett. Van köztük *Vogue*, *Town & Country*, *Elle*, *W* és egy sor európai divatmagazin. Szeretek belefeledkezni a fényes lapokba. Néha nagyítót használok, amikor olvasom őket. Louis mindig gúnyolt miatta. Átlapozom a stószot, beleteszem az öt kedvencemet a bőröndbe, aztán folytatom a csomagolást. Már nem sok teendőm maradt. A legtöbb téli ruhaneműmtől megszabadultam, amikor leköltöztünk ide, mivel tudtam, a lakás lényegesen kisebb lesz, mint a régi otthonunk volt. És kinek van szüksége sálra, kesztyűre meg télikabátra Floridában? Isabel és Bunny – Izzy anyósa – elvitték, amit akartak, a többit pedig egy női hajléktalanszállónak adományoztam.

Hmm. Nem tudom, milyen hideg lehet már fent északon. Elhomályosodik a tekintetem, és szinte látom, amint a sárgabarackszínű falevelek libegnek az őszi szélben. Arra gondolok, bárcsak megvolna valamelyik vastag, meleg kardigánom, és azon kapom magam, hogy megnézem a telefonomon, milyen az idő Connecticutban, amikor üzenetem jön. Louis küldte.

Nem baj, ha korábban hazajövök?

Elhúzom a számat. Megkértem, hogy legyen szíves maradjon távol a lakástól 1 és 4 óra között. Úgy gondoltam, nem lesz nehéz, mert ma van a heti teniszmeccse, utána pedig isznak egy-két sört a fiúkkal. Az órámra pillantok. Még csak negyed három van.

Visszaírok neki.

Milyen korán?

Azonnal válaszol.

Most?

Ingerült leszek. Egy pillanatig nem válaszolok.
Egy újabb SMS hangját hallom.

Az ajtónk előtt állok.

Összeszorítom a fogamat, és felállok. Fürgén átvágok a lakáson, és a bejárati ajtóhoz megyek. Kinyitom. Louis kezében egy tucat tulipán van.

– Szia.

Karba fonom a kezem.

– Mi történt a teniszmeccsel?

– Kihagytam. Inkább hosszú sétára mentem, és azon gondolkodtam, mennyire szeretlek. A kedvenced – mondja, és élém tartja a csokrot.

A gyönyörű virágokra meredek. Drágának tűnnek.

– Azt hittem, szegények vagyunk.

– Egy ravatalozóból loptam.

Akaratlanul is elnevetem magam. Louis mindig vicces volt. Most a szemembe néz, és azt mondja:

– Nagyon sajnálom, Sylvia. Nagyon-nagyon sajnálom.

– Az nem úgy van, hogy virágot hozol nekem, és elvárod, hogy ettől minden rendbe jön majd.

– Mit tehetnék még? Kiraboljak egy ékszerboltot? Vagy egy édességboltot?

– Ó, Louis! Ez nem olyasmi, amit virágokkal, fülbevalókkal vagy trüf-felekkel jóvá tudsz tenni.

Louis egyik lábáról a másikra áll. Feleszmélek, hogy még mindig a folyosón ácsorog, úgyhogy félrehúzódok, hogy beléphessen a lakásba. Miután becsuktam az ajtót, egy pillanatig egyikünk sem mozdul. Végül a virágokért nyúlok.

– Nos, ezek ne vesszenek kárba.

Elindulok a konyha felé, hogy vízbe tegyem őket. Louis utánam jön.

– Tényleg összecsomagoltál?

Bólintok. Ő szusszan.

– Evie-nél maradsz?

Ismét bólintok. Louis rám néz.

– Akkor tulajdonképpen hoztam magamnak virágot?

Megvonom a vállam.

– Gondolom, elvihetem Evie-hez.

– Ő mennyire utál engem?

– Ha ettől jobban érzed magad, azt hiszem, ő soha nem is kedvelt téged igazán.

Szomorúan elmosolyodik.

– Tudom. Hogyhogy? Mindenki kedvel engem.

Ez igaz. Louis ilyen ember.

– Azt hiszem, tudta, hogy nem jól állnak köztünk a dolgok.

Louis megrázza a fejét, és a szívére teszi a kezét.

– Ez nem igaz, Sylvia. Én szeretlek. Negyvenhárom éve egyfolytában szeretlek.

– Csak negyvenegy éve vagyunk házasok.

– Az igaz, de előtte két évig együtt jártunk – vágja ki Louis diadalittasan.

Felvonom a fél szemöldökömet. Olyan szenvedély van a hangjában, amelyet már régen nem tapasztaltam.

– Mit tehetek, hogy rendbe hozzam ezt a dolgot? Mert nem adom fel. Te vagy a minden nekem. Tudom, hogy elcsesztem. Azt gondoltam, valami jó dolgot csinállok a pénzzel, és megleplek vele, de aztán beütött a katasztrófa, és megijedtem. Meg kellett volna mondanom neked az igazat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ehelyett megpróbáltam helyrehozni, úgy, hogy ne tudd meg, és ez még rosszabb döntéshez vezetett. Az a nap Belindával egyszeri eset volt. Pillanatszerű elmezavar.

Még mindig a konyhában állok, és lazán fogom a konyhapultot, támasznak. Louis elmondta mindazt, amit valaha is hallani akartam. Szenvédélyesnek és őszintének tűnik. Szédülök.

Louis hozzám lép, és gyengéden megfogja a kezem.

– És nem vagyok teljesen hülye, Sylvia. Tudom, hogy nem vagy itt boldog. Én erőltettem ezt a költözést. Őszintén azt hittem, hogy remek lesz. Hogy szeretni fogod a helyet.

– De én kerek percc megmondtam, hogy nem akarok elköltözni.

– Azt hittem, ha kipróbálsz, meggondolod magad.

– És hogyhogy lemondta az olaszországi utunkat?

– Micsoda?

– Tudta, mennyire el akartam menni. Tudta, milyen sokat tervezgettem. De te csak úgy lemondta, mintha nem volna fontos.

Louis értetlenül kérdi:

– Miért beszélünk most erről?

– Mert az az olaszországi utazás a metaforája mindannak, ami történt. Mintha én csak egy mellékes tényező lennék, és te mindig azt teszed, amit csak akarsz. Anélkül, hogy szóltál volna nekem, elvesztegetted a pénzünket. Megcsaltál. Igaz, most azt mondod, amit kell. De hogyan higgyek el belőle bármit is?

Louis áll a kissé megrándul. Kinyitja a száját, aztán becsukja. Valami megrezdül bennem.

Lehet, hogy...

Bosszús lenne?

Összehúrom a szemem. Túl jól ismerem ezt az embert. Az arcát harapdálja, és elnéz a vállam felett. Vagyis pontosan úgy tesz, mint amikor uralkodni próbál az indulatain.

Elhúrom tőle a kezemet. A hirtelen mozdulat meglepi. Megköszörüli a torkát, és lassan azt mondja:

– Nézd, Sylvia. Hallom, amit mondasz. Úgy érzed, biztosra vettelek. És ezért bocsánatot kérek. De ezután jobb lesz minden.

– El akarok válni.